

saaledes var opstillet. Men dette forhindrer jo ikke, at der i mangfoldige Retninger kunde finde Forandringer Sted, naar et nyt Ministerium traadte til. Det kan altsaa ikke have været Ministeriets Mening, at Dannelsen af et nyt Ministerium maatte være knyttet til den urimelige Forordning, at det skulde være bundet til Et og Alt og i alle Sager at gjøre det Samme som det nuværende Ministerium. Naar man følger den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem anvendte, kan man meget let komme til at give en hvilkensomhelst Tilkendegivelse et Udseende, der ikke stemmer med dens Mening. Naar der altsaa i Ministeriets Udtalelse staar, at under Forudsætning af, at et saadant Ministerium blev dannet, turde man maasse haabe, at dette, netop fordi det ikke hemmedes ved slige Konflikter som dem, der havde fundet Sted mellem Folkethinget og Ministeriet, vilde have lettere ved at samle en større Kreds om sig, som kunde bevirke, at dette Ministerium kunde faae en lettere Vej at gaa derved, at Modstanden fra det yderliggaaende Partis Side blev brudt, saa er det jo dette, som det ærede Medlem mente, skulde være fornørmeligst for Flertallet. Det fatter jeg aldeles ikke. Der som et nyt Ministerium dannedes, som i forskellige Retninger kunde slaa ind paa en anden Vej, saa veed jeg ikke, hvad der skulde være til Ginder for, at en saadan Forandring kunde foregaa. At der kunde blive et yderligt gaaende Parti tilbage, er vistnok baade muligt og sandsynligt; men jeg tillig, at jeg vilde betragte det Udtryk, der gjen-tagende er brugt af det ærede Medlem og af det andet ærede Medlem, jeg har nævnt, Udtrykket „Overløbere“, som en meget upassende Betegnelse af de Mænd, der stillede sig mere imødekommende. Jeg antager i det Hele, at det er et farligt og uheldigt Udtryk at bruge, thi jeg skal sige til, at selv om et nyt Ministerium i en meget væsentlig Grad afveg fra den Vej, som det gamle havde fulgt, vil jeg meget gjerne tro, at de to ærede Medlemmer for Svendborg og Veile Winter (S. N. Hansen og Berg) vilde vedblive at være uforsonlige Modstandere af Ministeriet; men jeg maa bestemt paastaar, at efter de Udtalelser, der her i Salen ere faldne fra flere Sider, vilde der være mange af dem, der nu have sluttet sig til dem, som med fuld Ret vilde kunne sige, at de ikke vare Overløbere, fordi de da indtog en anden Stilling overfor de nye Ministerie. Jeg tør saaledes henwise blandt Andre til det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Larsen), der var en af Forslagsstillerne ved den sidste Adresse, og som for sit Vedkommende udtalte, at selv en mindre Forandring af Ministeriet kunde for ham stille Sagen anderledes. Jeg tror, at han med fuld Rette kunde protestere meget bestemt imod at kaldes Overløber, hvis han i saa Fald stillede sig paa en anden Maade overfor Ministeriet. Jeg finder saaledes, at de Betragtninger, som det ærede Medlem selv fremhævede som de

Sovebetragtninger, han havde at gjøre gjældende mod Ministeriets Udtalelse, ikke kunne siges at være byggede paa nogen billig eller — jeg vil sige — paa nogen rigtig Opfattelse af, hvad deri er udtalt. Jeg tror i det Hele ikke, at der mod denne Udtalelse er fremkommet Noget af Betydning. Hvad de to andre Afstykker angaar, saa er der maasse endog saa paa en Maade blevet talt for Lidt om dem, nemlig for saa vidt deres Indhold angaar, thi det er mig endnu ikke ganske sikkert, om alle de ærede Rigsdagsmænd have klart for Die Forholdet mellem disse to, hvad der indeholdes i det ene, og hvad i det andet, om de virkelig selv have set og erkjendt, at der ikke er noget som helst Punkt i Hans Majestæts Gaandsskrivelse, som kunde have Betydning til Svar lige over for Folket, uden at det ogsaa har fundet sin Plads i Svaret til Folkethinget. Jeg tror, at, naar man nøjagtig vil gennemlese dette sidste, vil man finde, at der netop er sørget for, at dette findes i Svaret, og jeg vil sige til, at dette Svar selvfølgelig er afgivet efter at have modtaget Hans Majestæts Kongens Bekræftelse derpaa og Indvilligelse deri i et Statsraads møde, og derpaa er det afgivet til Rigsdagens Formand paa en saadan Maade, som fra alle Sider maa erkjendes for at staa fuldkommen lige med en Kontrafsignatur af, hvad der afgives skriftlig. Det har altsaa i alle Maader Betingelsen for det fulde Ansvar fra Ministeriets Side, og, som sagt, det har optaget alt, hvad der paa nogen Maade med nogen som helst Rimelighed kan ventes og forlanges af selve den kongelige Gaandsskrivelse i sig. Hvad jeg derfor tør sige lige overfor den ærede Ordfører for Forespørgerne, er dette, at det forekommer mig, at det var mindre vel betænkt af ham, naar han atter og atter kom tilbage til, at man ikke der havde sørget for, at Hans Majestæts Ansvar var dækket med Ministeriets Ansvar. Det er saa meget dækket, at der ikke er Noget deri, som ikke kan faae al den Omtale, som det ellers billigvis og passende kunde faae, idet det er optaget i selve Svaret til Folkethinget. Den ærede Rigsdagsmand, som sidder her tæt ved (S. N. Hansen), gav jo ogsaa nylig et Exempel paa, at man heller ikke generer sig i saa Henseende, idet netop et Punkt, som man kunde sige, at ellers Andre vilde finde rimeligst var udgaaet fra Hans Majestæt personlig, nemlig Udtalelsen af den Forventning, at Kjørlighed til Fædrelandet vil overvinde tilstedeværende Mistemninger — thi Kongen taler der ikke til Enkelte, men til Alle — af ham blev underkastet en skarp Kritik. Men imidlertid, der er Intet i Veien derfor, forsaavidt som man kan sige, at der er et ansvarligt Ministerium, og at det altsaa er Ministeriet, der bærer Ansvar; der er da givet den fuldeste Frihed i saa Henseende. Noget ganske Andet er — for at jeg ogsaa leilighedsvis skal gjøre den Bemærkning med Hensyn til enkelte Uttringer, der ere komne frem — hvorledes